

Тумор на дебелото черво

от Катарина Хофман

1 Януари 2004 година

„Благодаря на Бога, че бях в състояние сама да се освободя навреме от хватката на традиционната медицина”

На 22 Декември 1989 година в 10.00 часа, бях приета в болница със силна стомашна болка и висока температура (39,5°C). След прегледа в амбулаторията имаше съмнения за перитонит.

Понеже стомахът ми беше силно подут и доста болезнен (особено отдясно), решиха да ме приемат в хирургично отделение. Моментално ме обзе неприятно чувство, тъй като предпочитах да свърша във вътрешно отделение.

Включиха ми система, в която се редуваха антибиотици и физиологичен разтвор. В продължение на два дни имах ужасно главоболие и поисках да ми сложат лед на главата и на корема. Едва тогава температурата ми най-накрая спадна до 36°C. Като „безнадеждно болна”, а и аз така и се чувствах, още веднъж бях преместена, в друга стая. Обичайните множество изследвания и дори ултразвук, бяха минали. Даваха ми храна за астронавти.

В навечерието на Коледа, **на 24 Декември**, започна истинският ми кошмар. Лекарят, който беше на смяна в отделението дойде и ми каза, че имам дивертикули в дебелото черво. Тъй като това се приемаше за животозастрашаващо, трябваше незабавно да ме оперират като част от дебелото ми черво щеше да се изреже.

Тази диагноза беше голям шок за мен. Ужасно се разтревожих, ръцете ми станаха ледени и ме обзе първичния страх да не загубя живота си. Казах на лекаря, че не мога да си позволя да бъде оперирана толкова ненадейно, а той ми отговори, че това решение може да ми струва живота, защото дебелото черво би могло да се спука и да получи сепсис. Въпреки състоянието си на паника, аз отговорих, че поемам този риск и това не е негов проблем.

Малко по-късно главният хирург дойде при мен и каза: „*Защо не вярвате на стар лекар като мен? Наистина ли искате да бъдете дренирана?*” Когато отговорих отрицателно, той каза: „*На мен ми се струва обратното. Но аз ще направя най-доброто за вас; вашият брат вероятно ще бъде по-разумен*”. Отговорих му, че само аз взимам решения за тялото си и никой друг.

На Коледа един асистент ме посети и ме информира, че са нужни кръвни изследвания и допълнителен рентген. След това бих могла да си отида вкъщи. Бях изумена от този обрат на събитията.

След празниците ми направиха още един ултразвук на дебелото черво и резултатът беше, че подуването е намалало. През цялото това време аз медитирах и визуализирах здравите стени на дебелото ми черво и как стомашният ми тракт работи нормално. Така и стана.

Лекарите нямаха обяснение за това и продължиха да търсят – този път за вирус. Дивертикулите бяха изчезнали, а червото ми функционираше нормално, но това не беше достатъчно за тях.

Преди края на годината трябваше да направя друг рентген на дебелото черво, но този път с контрастно вещество. Когато обаче дойдох в рентгеновото отделение, те поискаха да гледат бъбреците ми! Когато се опитах да изясня това недоразумение, ми отговориха, че всичко е както трябва да бъде, защото така се правело преди голяма операция.

Каква операция?! Получих още един голям шок. Бяла като платно, с ледено студени ръце, изтичах в стаята си. След около час, все пак им позволих отново да прегледат дебелото ми черво.

Рентгенологът беше много спокоен и дружелюбен. Каза ми, че и той не би позволил някой да го оперира и че не вижда причина за операция при мен. Показа ми снимката и ме увери, че дебелото ми черво е наред. Въпреки това, аз не се почувствах много убедена в това, не му повярвах особено.

На Нова година дежурната лекарка в отделението ме информира, че са открили полип върху апендикса ми и трябва да направят биопсия. Още веднъж изживях шок и паника, но този път отказах всякакви по-нататъшни изследвания и прегледи.

На 3 Януари ме посетиха поне 10 лекаря. Главният хирург влезе в стаята, спря се пред мен и каза: „*Няма да говоря с Вас! Ще се консултирам с брат Ви, който се надявам да вижда тази ситуация в много по-разумна светлина.*”

Но въпреки това, малко по-късно, той дойде, седна на леглото ми, взе ми ръката и каза умолително: „*Вижте, аз искам да Ви помогна. Имате злокачествен тумор и той продължава да расте. Може да нарасне доста през следващите три месеца. След три години може да дойдете при мен пълна с метастази, но тогава няма да мога вече да направя нищо за Вас!*”

Отговорих му, че виждам всичко това в съвсем друга светлина, че имам различна гледна точка и различен начин на мислене. Говорех за „конфликти“ и че знам, че трябва да се преборя с проблемите си и да променя напълно живота си. Не искаше да чува подобни неща и грубо отговори: *„Глупости! Това няма нищо общо с Вашето състояние. Помислете си внимателно – все пак сте още млада!“*

Когато се изправи той добави с обидена нотка в гласа, **„През цялата ми 40 годишна практика като лекар не съм срещал толкова ирационален пациент като Вас!“**

Когато отговорих предизвикателно, че не се страхувам от рака, защото той е болест на душата и че човек трябва да разреши проблемите си, за да се излекува, той изглеждаше потресен и някак си примирен.

Благодарих му, че ме е накарал отново да се почувствам „добре“, но той реагира енергично с думите: *„Вие не сте отново здрава! Вие се самоунищожавате!“* На което аз отговорих с: *„Точно обратното, докторе – аз искам да живея!“*

Когато го помолих любезно да ми даде рентгеновите снимки и резултатите от изследванията, той отказа с аргумента, че снимките са собственост на клиниката и само личният ми лекар може да ги изиска. Затова аз реших лично да отида до рентгенолога, който беше така любезен с мен преди. Наврях му под носа извадка от правен документ и намекнах, че ще доведе адвоката си да вземе рентгеновите снимки, ако той не ми ги даде. Предаде ми ги без съпротива.

На 4 Януари 1990 година бях изписана на моя отговорност, но не и преди да подпиша следния документ:

„Информирана съм относно резултатите от рентгеновия преглед на дебелото черво. Съответната злокачественост или доброкачественост на тумора от дясната страна на дебелото черво може да бъде установена само чрез биопсия. Затова аз отказвам премахването на този тумор в хода на колонскопия. Последствията, т.е. възможността за злокачественост, ми бяха обяснени“.

В този документ аз разбрах защо съм решила да действам именно по този начин.

Трябва да призная, че по това време няхах пълно разбиране за Германската нова медицина и именно по тази причина лекарите успяха да провокират такава паника в мен. Вече вярвам в концепцията на ГНМ много повече, отколкото в стандартната медицина.

След като ме изписаха от болницата, реших да си направя скенер на мозъка в частна клиника, без да прилагам досието си.

Обобщението от тяхната оценка гласеше: *„... без туморни или възпалителни процеси.“* Изтръпвам, когато си помисля какво можеше да ми се случи ако не знаех за Германската нова медицина по това време или ако няхах куража да напусна болницата на собствена отговорност. Дълбоко съм натъжена от факта какво се случва на другите пациенти в

моето положение и колко много от тях наистина се разболяват и дори умират – и то, поради шока от диагнозата!

Благодаря на Бога, че бях в състояние сама да се освободя от хватката на традиционната медицина. Трябва да призная, че не беше никак лесно да избягам от ножа на хирурга.

Съдейки по собственото си ужасно преживяване, мога само да посъветвам всеки един да научи повече за Германската нова медицина! Защото не е достатъчно само да знаеш малко или да си чул нещо, или да си чел отделни статии за ГНМ.

Докато ГНМ продължава да бъде подтискана, пациентите няма да имат друг избор, освен да изучават и разбират ГНМ само за себе си!

превод : <http://www.gnm-bg.com>

Английски: www.LearningGNM.com

Информацията в този разказ не заменя професионалния лекарски съвет!